

Fiskegarnene. Men Bestemmelsen i Kristian den Femtes Lov, der angik baade „Bundgarn, Ruser, Nedgarn, Vaadtalve og andre Garn,“ vides aldrig at have faaet praktisk Betydning udenfor Limfjorden, idet der egentlig ikke har været Brug for den, hvorimod den oftere er bleven indskræpet og fornyet for Limfjordens Vedkommende, og i Rancellisfrivelse af 8de Januar 1846 nævnes den udtrykkelig som bestaaende for hele Landet. Udvalget skjøner imidlertid ikke rettere, end at de samme Grunde, der have ført til Fastsættelsen af Maal for Mafferne i Garnvedfæber, der bruges i Limfjorden, maa tale for lignende Forskrifter paa andre Steder, og selv om der mulig ikke tidligere har været Trang til saadanne — hvorfor uregelmæssig Omstændighed taler, at den anførte Bestemmelse i Danske Lov er bleven upaacgtet — da har vistnok Forholdet i saa Henseende forandret sig, efterhaanden som Fiskeriet er taget til og bliver drevet med mere Kraft og større Udbytte; thi det er en Erfaringsætning, at jo stærkere Fiskeriet drives, navnlig paa mere indeluktede Bunde, og jo mere Fiskemængden derved udtømmes, desto tilbøieligere blive Fiskerne til at fornindste Mafferne i Garnvedfæberne for dog at faa nogen Fangst, om end kun af mindre og daarlige Fisk. Der er vistnok en Vanskelighed forbunden med at fastsætte en almindelig Regel for Maffeviddet for hele Landet, idet der dels paa de forskellige Steder bruges noget forskellige Redfæber, dels de lokale Forhold, Skif og Brug og fremfor alt Fiskearternes Størrelse paa de forskellige Steder kunne tilraade Modifikationer i Reglen. Det er saaledes klart, at der til Fangsten af den lille bornholmste Silde og af den langt større Vælt-Silde kræves nogen Forskjel i Maffestørrelserne. Det kan ogsaa paa sine Steder være nødvendigt at binde Garnene med mindre Maffer for at gjøre dem stærkere til at modstaa Sø og Strøm og bære Fangsten, end andre Steder o. s. v. Det har derfor været taget under Overvejelse i Udvalget, om man ikke skulde forlade denne Vej med Maffeviddebestemmelser og til Fredning af Yngelen nøjes med Forbud mod Salg eller anden Afbenyttelse af Fiskeyngel (sfr. Lov af 29de December 1857 § 37), hvorved Fiskerne vilde bevæges til at sig selv at søge at undgaa Fangst af Yngelen, der til ingen Nytte vilde beleenre deres Garn og Redfæber. Udvalget er imidlertid kommet til det Resultat, at man ikke bør forbyde al Afbenyttelse af Fiskeyngel, men alene Kjøb og Salg af saadan; det er nemlig aldeles umuligt ved Fiskeriet at undgaa at faa nogen Yngel imellem de andre Fisk i Garnene, selv om Mafferne ere store nok til, at Yngelen kan passere igjennem dem, og da det ofte ikke nytter at ville udkafe den igjen, fordi den alt er mishandlet eller død, synes det urimeligt at forbyde, at den anvendes af Vedkommende paa bedste Maade, navnlig til Fortæring, idet flere Slags Fiskeyngel, naar den er vel tilberedt, afgiver en meget god Føde, som endog Mange ynde meget. Naar Forbudet saaledes indskrænkes til at angaa kun Kjøb og Salg (Forlaget § 67), maa det nødvendig suppleres med Maffeviddebestemmelser.

Naar man derhos ved Fastsættelsen af samme indskrænker sig til som almindelig Regel at fastsætte en saa lille Maffestørrelse som Minimum, at ingen fornuftig Fisker vil bruge sine Maffer mindre, og derfor heller Ingen bør have Tilladelse til at gjøre saadant, da skjønes der ikke at kunne gjøres nogen begrundet Indvending imod Reglen, medens den dog utvivlsomt i mange Tilfælde vil kunne have sin Betydning ligeover for et hensynslost og nærigt Fiskeri. Dette Resultat opnaaes netop, naar man sætter de for Limfjorden givne Bestemmelser som Minimums-Norm for hele Landet, idet Mafferne i Limfjorden tillades bundne saa smaa, som det paa nogen Maade kan tilstedes. Herefter er da Paragrafen affattet.

Naar vi have valgt saaledes at henvise til Limfjordsbestemmelserne i Kapitel 3, i Stedet for at optage de forskellige Bestemmelser fuldstændig paa dette Sted, da er det slet, fordi de paa-gjældende Bestemmelser, der historisk høre hjemme i Limfjordslovgivningen, ere saa nøje knyttede til denne, at vi syntes, det vilde være mindre rigtigt at udryde dem fra denne Plads. For at afkræfte enhver Indvending imod denne Fremgangsmaade, hentet fra Lydelighedshensyn, have vi derhos udtrykkelig nævnet, hvilke Fiskeredfæber de paa-gjældende Bestemmelser angaa. Som det vil ses, er det kun Bundgarn, Ruser og Vaad, der indbefattes under disse Bestemmelser, derimod ikke Nedgarn eller de Garn, hvori Fisken fanges ved at hildes. For disse Garns Vedkommende er der nemlig ikke i Almindelighed nogen egentlig Fare for, at de skulle bruges med for smaa Maffer; thi da Fisken fanges i dem derved, at den ved at forsøge paa at trænge sig igjennem Mafferne bliver hængende i dem, vilde smaa Maffer bevirke, at ingen stor Fisk kunde fanges*). Af de Fiskeredfæber, for hvilke Limfjordslovgivningen har Maffebestemmelser er kun udeladt Flyndervaadet, fordi dette Vaad paa enkelte Steder, saasom ved Stagen, bindes, og af Hensyn til Styrken maa bindes, med mindre Maffer, end tilladt er i Limfjorden, og der ikke er stor Fare for, at der skal ske Misbrug herved

*) Formanden maatte dog udtale sig for Udsætteligheden af Maffeviddebestemmelser for Sildegarn med vovende Bidde fra Bornholm og til op i Sund og Væster og henviste til det af Fiskerintendant Wibe-gren og ham i 1870 foreslåede Lovforslag § 2, se Udvalgets Protokoll Side 5 Nr. 27. Naar de smaa-maffede Manfer bruges i Sund og Væster, vil megen umoden Silde blive fisset, og paa begge de nævnte Steder have vore Fiskere udtalt en Misfornejelse dermed, som ogsaa deltes af Svenske.